

NORSK ETNOLOGISK GRANSKING

Emnenr. 36

Tilleggsspørsmål nr.

Emne: Helsing, fatter og arfved

Oppskr. av: Karna Nyrund.

(adresse): Sørneisa

Fylke: Troms

Herad: Sørneisa

Bygdelag: Gollnesjord

Gard: Gollnesjord.

G.nr.

Br.nr.

A. Merk av om oppskrifta er etter eiga røynsle.

B. Eller om den er etter andre heimelsmenn: (ta også med alder, heimstad, yrke):

SVAR

"Ja" kom uttrykt ved mine eller en litt blygsom og
henselig. Nei ved at en ikke på hende eller om minne fra
seg om ad hende.

Tenir berømmelse hilde folk på alle de steder. Thy var
regel bitt på de om bitt med

Den yngste hilde først. Den hilde først på bitt om min
de da ikke var i en i en.

Utsone folk sa i om en ungdom min de møttes uten

"fred" gå i fred" eller også "gott møte."

Når to biter møtte for ei hverandre blev det ropt "hallo",
"hallo". For anten det skulle betyd "hallo", "hallo"

Når alomdelige folk møtte en ambetsmann eller kom.
man tok en gjerne bitt om og hilde om ad ordene

"god dag, prest." Når folk møtte bitt om min eller
slags tok de ikke av seg bitt eller bitt

jeg har ikke bitt at det betydte noe sers om min bitt
hilde med begge hender eller bare om ad en, imidlertid

på bitt om min eller ambetsmann når man hadde en
bitt eller begjering. En hilde bitt om min en var hilde- eller
hildebitt.

Folk hilde bitt på bitt bitt "bitt bitt" - med
bitt bitt og bitt bitt. Det var ikke så alom delig
i hilde bitt når en som på bitt. Når en hilde bitt
på bitt om min, gjøre en det også om min bitt

Når folk klappet hverandre på skuldrene var det vel ikke uttrykk for vennskap, men mer som en uttrykkelse eller felle.

Jeg har ikke hørt at man noen steder sigt hadde når de hørte klokkeeringning fra kirken enten de var på akkurs og ulla ute. Noen har jeg ikke hørt at bevirning foretok sig noe.

Når folk i etre liden møtte en lik ferd eller et bevidstge gikk de avveien for å gi plass. Distansen opp å la av sig hatt eller hite innstil følger var gått for bi var åall fall ikke alom ordily.

Enn har ikke hørt at folk hilst på visse ting eller deyr. Om bring år beundrede skiftet beilofe en ord "god morgen" bare om foromiddagen. Enn mente det var upassende å si "god morgen" eller "morgen" om ettermiddagen.

"Goddag" barn om en si fra om morgenen av og ut om ettermiddagen. Likviså med "farvel".

God middag" eller god afta" er framme uttryk her.

"God boed" var alom ordily. "God afta" ansies for å vere hiekdeligere. Enn syntes ikke det var pent å si "god morgen" om ettermiddagen eller boedene. Det blew felt som tombedis het eller jaleri. Noe seelig soer ved slike hite har om ikke høit om. Det var lige er idag at om si "god morgen" bare om form. Enn sier "god dag" eller "god boed".

Torin barn dom (1890) hilst en ofte om "God fred" "fred" eller "sigre freden". Det er alom ordily og i idag å si "sigre antveid", "sigre lag et", "sigre maten".

Andre måter å hite på var ikke vanlige. Som svar se om som regel felle.

Det var alom ordily at gjesten når han kom inn i skua sa "god i skua" eller "god dag i skua". Dette gjestene bare om abbe med husfaren se han som regel "at han ville om abbe med husfaren under jere siere".

De andre i skua gikk da ut.

Torin ungdom var det ikke alom ordily å kenne

på døren, men det blev da gjort. Nu er det vanlig.
 Det blev snart, barn innt, min, også, barn "Ull, ver seg od".
 Den som barn innt blev stående ved døren inntil han
 eller hørte fitt an vist, plass og best om å sitte ned.
 Noen eller hører blev tatt av fitt om en barn innt eller
 og å like etter en var barn innt innt om døren
 En som blev stående ved døren eller at han var
 annt, plass og best om å sitte ned, barn om man
 spore om han var ute for å lære ild, "Ull er om
 barn om at fitt om står ved døren".

Det fremmede blev ikke mottatt på lærer eller trap
 som slik som slagfeninge og om om. Og for den
 fremmede toket man av stoler.

For bedre gjester var mottatt som vanlig når
 sporinger eller om om barn på besøk.

Til farvel, sa gjesten "tak for meg" og "lev vel". Det
 blev snart, tak i like måte.

Når man skulle bort på en längre reise eller fiske
 blev alle fitt i hånden og ønsket, "lev vel", "god reise"
 "god tur", "lykke til" eller "Gud med dig".

Jeg kan også høre de gamle bysset huantra,
 når man skulle bort på syde reis, reise til Pomerie
 Om den som skulle reise var en om blev hans bysset
 av både om om og barn om, barn av for eldre o.s.v.

En kan høre uttrykket, "gi oss innt": man idag er det nok
 mer sjeldn. Fitt på hånden var ikke vanlig blant
 alom indelige folk. Noen ville at en byste som om hånd
 lange folk, og barn har en silt lytte om, om det er vel en
 lek om om. Fitt og barn barn om gjere det, om
 ikke om eller vokse eller. En har også silt en om stiler
 om om til om barn ved å fitt om om om eller om pebe-
 og lang fingere. Når en skulle vise barnet at en vidde
 hadde tatt om om pultet om tom om om om eller om
 pebe- og lang fingere. Det var silt om barn man la
 godbye. Det er ikkert var silt om godbye om

bjerstegen, men nærmest for lek og levern.
Gudtjeneste var gitt mellom foreldre og barn og mellom
voksne og barn

Til lykke med barnet, huset eller jolene. Til lykke med
dagen, reisen, året o.s.v. God og lykke følge barnet.

Man sa: God, eller gledelig jul: God, hellig: God høitid.
Gott nytt år, Gott år: Til glede og glede: God hellig

En kan ikke huske at man ved å uttrykke sin med-
kjensle hadde noe sars ord eller ord for kjensle.

Det begravelse har en høit det er blitt sabbat for følger
til det siste hvitestein-følge til gravene eller har en
høit det har vært sabbat i huset. Noe sars det tidene har
en ikke høit på dem og skibben.

Når en ikke har tillit til noen kan en ikke på høit når
dette er en veske om en barn man på tale.

Eller bjerstegen ikke til at en kan vise om verdighet for man
ved faldet eller gleden.

Tilvis oppøst av man, I og for til gamle folk.

Når en disse tilfelleordene helt glemt. Men sier du til alle
en bjerstegen. Kommer sier om, De til.

Jeg kan også hvide man se, han og hvern om en dem
en for man høit en ikke om en.

Skæter og se folk på.

En har ikke høit at man slo figurer eller ringe på
gravens slatte mark eller skar i gravens aben.

Derimot var det ikke uvanlig at den slattebein
som var berest til å slå ble stående igjen på
på en holme. Det samme var tilfelle med dem
som var sen til å skjære brenn.

At det ble satt opp hatfigurer for dem som
som let om skibben om en har en ikke høit.

Nei en har en ikke høit om det var satt opp
på en uten stobben for de som var ute eller midt
på bestemte hellig dags aflever.

5
Store barn og ungdom driver idag også at
gå med julestæbe som de bader. En betrak-
ter det nær mest som støjenskraber, j. eks. seise
en lidt stor stak på mangangstøben, bue postgrind
kort, treble asted med rognier og slæde o.s.v.

Forre tiden var det de borte som gik med julestæ-
be og de borte var gjerne firre solkæter som
på et eller annet østtak. Eller borden borte
bortne i stalden og firre en fremmed hest
der omens om egen var borte. Det var iholig hord
ungdom men borte firre på og ofte borte
det var mange borte og alle de fote færdem på sa-
borte igjenn.

Jeg har ikke hørt at en risede folk på sønne, men i min
ungdom gik man med julestæbe så stille og
forsigtig at de som fild ikke måtte våkne.

Julestæbe var et papirlet trear med, vis: Lynteklestat
av båtort papir og glitterstas